

Sygn. akt. IV Ka 1090/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 roku

sprawy **K. L.**

obwinionego z art. 119§1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 14 października 2013 roku sygn. akt XIV W 1467/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania

sygn. akt IV Ka 1090/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 14 października 2013r., sygn. akt XIV W 1467/13 uznał obwinionego K. L. za winnego popełnienia czynu z art. 119§1 kw i na podstawie tego przepisu wymierzył obwinionemu karę 30 dni aresztu. W orzeczeniu zawarto rozstrzygnięcie dotyczące kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, który stwierdził, iż nie zgadza się z treścią wyroku Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego była zasadna o tyle, iż jej rozpatrzenie skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Rejonowy, postanowieniem z 8 lipca 2013r. dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry. Zgodnie z art. 21§1 pkt 2 kpow winien był wówczas wyznaczyć obwinionemu obrońcę z urzędu. Sąd Rejonowy nie dopełnił tego obowiązku, a przecież dopiero w okolicznościach wymienionych w art. 21§2 kpow obowiązek korzystania z pomocy obrońcy ustaje, gdy powołany biegły stwierdzi, że poczytalność obwinionego nie budzi wątpliwości (chyba, że sąd postanowi inaczej). Wątpliwości budził też sposób procedowania Sądu I instancji po uzyskaniu opinii biegłego psychiatry. Z treści opinii wynikało, iż obwiniony w chwili dokonywania zarzucanego jemu czynu miał zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu, ale zdolność kierowania swoim postępowaniem miał ze względu na stwierdzone organiczne zaburzenia osobowości ograniczone, ale nie w stopniu znacznym. Jak się wydaje, treść opinii biegłego wskazywała raczej na przesłankę wymienioną w art. 21§2 kpow (chyba, że sąd postanowi inaczej) przemawiającą

za korzystaniem przez obwinionego z pomocy obrońcy. Sąd I instancji nie widział takiej konieczności, przy czym rozpatrując na rozprawie wnioski obwinionego o wyznaczenie jemu obrońcy z urzędu, w trybie art. 22 kpow, jednoznacznie wypowiedział się na temat wpływu organicznych zaburzeń osobowości obwinionego na możliwości jego obrony (k. 76v.). Na ten temat biegły psychiatra nie wypowiedział się w swojej opinii pisemnej z 2 sierpnia 2013r. i formułowanie tak daleko idących wniosków przez Sąd I instancji, bez przesłuchania biegłego, należało uznać za dowolne. Trudno też było ocenić zasadność decyzji Sądu Rejonowego, który stwierdził, iż obwiniony w swoim pisemnym wniosku nie udokumentował w żaden sposób, iż nie jest w stanie ponieść kosztów obrony (k. 76), skoro w aktach sprawy nie ma tego wniosku obwinionego.

Sąd ponownie rozpoznający sprawę winien rozważyć, czy w sprawie nie istnieją przesłanki do wyznaczenia obwinionemu obrońcy z urzędu określone w art. 21§1 pkt 2 kpow i dopiero po przesłuchaniu biegłego psychiatry ustalić, czy istnieją powody do dalszego korzystania przez obwinionego z pomocy obrońcy z urzędu.